

A KERESZTÉNY ÉS A MUNKA

December 5., szombat délután

Ádámra a kert gondozásának munkáját bízta. A Teremtő tudta, Ádám nem lenne boldog elfoglaltság nélkül. A kert szépsége gyönyörködtette őt, de ez nem volt elegendő. Munkára volt szüksége, hogy teste csodálatos szerveit tevékenységre bírja. Ha boldogsága semmittevésből áll, akkor szent ártatlansága állapotában az ember tétlen marad. De aki az embert teremtette, tudta, mi szolgálja boldogságát; és amikor megteremtette, ugyanakkor kirendelte számára a neki megfelelő munkát. Az eljövendő dicsőség ígérete és az a rendelkezés, hogy az embernek keményen meg kell dolgoznia a mindennapi kenyérért, ugyanazon királyi székéből ered...

Az angyalok gyönyörűségüket lelik az olyan otthonban, ahol mindenek felett Isten uralkodik, és ahol a gyermekeket a hitre, a Biblia és a Teremtő tiszteletére tanítják. Az ilyen család igényelheti az ígéretet: „...akik engem tisztelnek, azoknak tisztességet szerzek...” (1Sám 2:30). Ha az apa ilyen otthonból indul el mindennapi kötelességének teljesítésére, a Lélek meglágyítja és szelíddé teszi az Istennel való beszélgetés által. – *Boldog otthon*, 27. o.

Tanítsuk a kicsinyeket arra, hogy segítsenek nekünk már akkor, amikor kezük még kicsi és erejük gyenge. Véssük elméjükbe, hogy a munka nemes, a menny által az ember számára rendelt dolog, és Isten Ádámnak is ezt parancsolta az Édenben, mint az értelem és a test egészséges fejlődésének nélkülözhetetlen eszközét. Tanítsuk meg nekik, hogy az igazi örömök a szorgalmas munkavégzésből következnek. – *Gyermeknevelés*, 127. o.

Krisztus mindenkire rábízta a szolgálat munkáját. Ő, a dicsőség Ura, kijelentette: „Az embernek Fia nem azért jött, hogy neki szolgáljanak, hanem hogy ő szolgáljon” (Mt 20:28). A mennyei Felség kész-

ségesen beleegyezett, hogy eljőjön hozzánk és elvégezze azt a munkát, amit Atyja rábízott. Jézus nemesnek tartotta a munkát. Ácsként dolgozott, hogy szorgalomban is példát mutasson nekünk. Már egészen fiatal korában kivette részét a családfenntartásból. Felismerte, hogy Ő is része a családi közösségnek, ezért készséggel részt vállalt a család terheinek hordozásában. – *Az én életem ma*, 168. o.

December 6., vasárnap – A munka különböző oldalai

Láttam, hogy ezen a földön az az igazán boldog ember, akinek van életcélja, aki embertársai javát keresi és igyekszik áldás lenni; aki törekszik Megváltója dicsőségére élni, miközben a nyugtalan, elégedetlen ember mindennel megpróbálkozik, mert reméli, hogy megtalálja a boldogságát, de folyton panaszkodik csalódottsága miatt. Mindig hiányt érez, sosincs megelégedve, mivel csak önmagának él. Tűzzétek célul, hogy a jót cselekszitek, és hűséggel elvégzitek a rátok eső részt ebben az életben. – *This Day With God*, 280. o.

A föld lakosaira kirótt küzdelmes út lehet nehéz és kimerítő, viszont a Megváltó saját lányomaival tisztelte meg azt, és biztonságban van, aki ezen a szent úton jár. Tanácsai és példája által Jézus nemesebb tette a kétkezi munkát. Már gyermekkorától kezdve küzdelmes volt az útja. Földi életének nagy részét türelmes munkával töltötte a názáreti ácsműhelyben. Az élet Ura egyszerű munkásruhában járta a kisváros utcáit, amikor alázatos munkahelyére ment vagy onnan távozott, és angyalok álltak mellette, amikor ismeretlen és egyszerű földművesek vagy munkásemberek társaságában haladt az úton.

Napi munkájával hozzájárult a család létfenntartásához, pedig ugyanazzal az erővel rendelkezett, mint amikor a Galileai-tenger partján öt kenyérből és két halból megvendégelte az ötezer éhező lelket. Azonban sosem használta fel mennyei erejét terheinek és munkájának enyhítése érdekében. Magára öltötte az emberi természetet annak összes gyengeségével együtt, és nem hátrált meg az emberi élet legkeményebb megpróbáltatásaitól sem. Egyszerű parasztházban élt, durva szövésű ruhákat hordott, és elvegyült az emberek között. Türelmes karjaival naponta keményen dolgozott. Példája azt mutatja, hogy a munka emberi kötelesség és egyben megtiszteltetés számunkra. – *Counsels to Parents, Teachers, and Students*, 276–277. o

„De én mindenkor veled vagyok, te fogod az én jobb kezemet. Tanácsoddal igazgatsz engem, és azután dicsőségbe fogadsz be engem.” (Zsolt 73:23–24)

Mielőtt elvállalnál bármilyen fontos munkát, ne feledd, hogy Jézus a te Tanácsadód, és előjogod Őrá helyezni minden aggodalmadat... Ne hagyd Jézust a háttérben, ne hanyagold el megemlíteni a nevét, emlékeztetni barátaidat arra, hogy Ő áll melletted, és Ő a te Tanácsadód. Vajon a barátaid nem tartanak tiszteletlenségnek azt, hogy miközben melletted állnak, te sosem beszélsz róluk másoknak? – *Our High Calling*, 30. o.

Az a vallás, amely nem nyilvánul meg a gyakorlatban – nem igazi vallás. Az őszinte megtérés abban mutatkozik meg, ha embertársainkkal minden tekintetben becsületesen bánunk. Az igazi vallás hűségessékké tesz mindennapi munkánkban. Krisztus őszinte követője élő valósága annak a ténynek, hogy a vallása képesíti őt arra, hogy talentumait a Mester szolgálatában felhasználja. – *Üzenet az ifjúságnak*, 72. o.

December 7., hétfő – Munka és gondoskodás

Egyesek tiltakoztak és kifogásolták, hogy Pál kézi munkát végezzen, mert azt állították, hogy ez nem egyeztethető össze az evangélium prédikátorának tisztségével. Hogy Pál, a legtekintélyesebb és legnagyobb-rúbb prédikátor iparosként dolgozzon, miközben az Igét hirdeti? Vajon nem méltó-e a munkás a jutalmára? Miért fecsérelje sátrak készítésére idejét, amikor bizonyára jobban is fel tudná használni?

Pál azonban nem tekintette ezt az időt elveszettnek. Mialatt Akvilával dolgozott, szoros összeköttetésben volt a nagy Tanítóval, és megragadott minden alkalmat, hogy az Üdvözítőről bizonyosságot tegyen, és a szűkölködőkön segítsen. Vágyott állandóan újabb lelki tapasztalatra. Oktatta munkatársait a lelki dolgokban; egyszersmind példát adott a szorgalmas munkára és alaposságra. Ügyes, gyors munkás volt, mesterségében szorgalmas, és azt vallotta, hogy: „lélekben buzgók legyetek; az Úrnak szolgáljatok” (Róm 12:11). Mestersége által a társadalom olyan rétegeihez is hozzáférközhethetett, akiket egyébként nem érhetett volna el. Társainak megmutatta, hogy a kézügyesség a mindennapi foglalkozásban: Isten adománya. Isten nemcsak a tehetséget adja, hanem a bölcsességet is, hogy azt helyesen felhasználjuk. Tanította, hogy még

mindennapi munkánk végzése közben is Istent kell dicsőítenünk. Munkában megkérgesedett kezei mit sem csökkentették szívhez szóló beszédének, szózatainak erejét, amiket mint keresztyény hit hirdető intézett hozzájuk. – *Az apostolok története*, 351. o.

„Szeressed azért az Urat, a te Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből és teljes elmédből és teljes erődből.” (Mk 12:30) Isten azt kívánja, hogy a szívvel, lélekkel és testi erőnkkel végzett szolgáltatunkat szeretettel végezzük. Istenért végzett bármilyen szolgáltatunk során fejlődünk kell. Bármilyen talentumot is adott nekünk, az Ő szolgálatában értelmes módon kell azt használnunk. Aki használja képességeit, bizonyosan erősíti azokat, azonban törekedjen a tőle telhető legjobban használni. A mezőgazdasági, építési munkáknál és minden egyéb területen szükség van értelemre és kiművelt képességekre a legjobb módszerek kigondolásához, hogy ne hiábavalóan dolgozzon a munkás...

Minden nap van mit tanulunk, hogyan dolgozzunk jobb és jobb módszerekkel, hogy legyen másra idő. Minden munkás kötelessége nemcsak erejét, hanem gondolatait és értelmét is használni abban, amibe belefog. Vannak a házimunkában dolgozók között olyanok, akik mindig ténykednek, de nem a sok tennivaló miatt, hanem mivel nem úgy tervezik, hogy maradjon idejük... Az ember dönthet úgy is, hogy másokat utánozva rossz módszereket követ, mivel nincs benne elhatározás a saját kezébe venni és javítani a tennivalót, vagy képességeit használva a legjobb szolgálatot teheti, és ezzel azt éri el, hogy bárhol és bármikor igényt tartanak rá. – *A keresztyény nevelés alapjai*, 315–316. o.

December 8., kedd – Kiváló munkavégzés

Az Úr bölcsességet ad a szolgálatát végzőnek. A pusztában a hordozható sátrat, majd a jeruzsálemi templomot is Isten pontos utasításai szerint építették. A kezdet kezdetén Isten nagyon igényes volt munkája tervezésénél és végrehajtásában. A föld mai korában az Úr sok világosságot és utasítást adott, hogy miként vigyük előre munkáját – emelkedett, kifinomult, nemesítő alapzaton. S nemtetszését vonják magukra azok, akik szolgálatában nem az Ő tervét követik. Őket elkülöníti ügyétől, és másokat fog próbára tenni, akik ha önfejű önhittek lesznek, mások váltják le őket is. – *A Te Igéd igazság*, 3. köt., 1129. o.

Krisztus lelkiismeretes munkás volt mind mulandó, mind lelki dolgokban, és elhatározta, hogy minden munkájában Atyja akaratát teljesíti. A menny és a föld dolgai közelebb állnak egymáshoz, és Krisztus jobban kézben tartja őket, mint sokan gondolnák... Aki földi életében Názáret nevű faluban ács mesterséget folytatott, Ő volt a mennyei építész is. Meghatározta, milyen legyen a neve tiszteletére emelt épület.

Krisztus adott a templom építőinek bölcsességet a legszebb és legmesteribb munka kivitelezéséhez. Ezt mondta: „Ímé, név szerint meghívtam Bésaléelt, a Húr fiának, Urinak fiát a Júda nemzetségéből. És betöltöttem őt Istennek Lelkével, bölcsességgel, értelemmel és tudománnyal minden mesterséghez... És ímé Aholiábot is, Akhizamáknak fiát a Dán nemzetségéből mellé adtam; és adtam minden értelmesnek szívébe bölcsességet, hogy elkészítsék mindazt, amit néked parancsoltam.” (2Móz 31:2–6). – *Krisztus példázatai*, 348–349. o.

Az Úr értelmet ad bárkinek, aki tökéletes kapcsolatban szeretne lenni művével. Nem lett meghagyva nekünk, hogy emberi bölcsességben bízunk. A bölcsesség az Úrnál van, és nagy előjogunk Őrá tekinteni tanácsért.

Mindannyian Isten családjának tagjai vagyunk, akiket kisebb vagy nagyobb mértékben ruházott fel ajándékaival, melyeket felelős módon kell felhasználnunk. Akár nagy, akár kis ajándékot kaptunk, azt Isten szolgálatára kell felhasználnunk, ugyanakkor el kell ismernünk, hogy minden embernek jogában áll felhasználni a rábízott talentumokat. Soha ne becsüljük alá még a legkisebb testi, értelmi vagy lelki tőkét sem. Lehet, hogy egyesek csupán néhány fillért tesznek a pénzváltók asztalára, de ha Isten megáldja azt, és ha kitartó erőfeszítéseket tesznek, sikeres befektetéseket eszközölhetnek, és a rájuk bízott ajándékhoz mért nyereségre is számíthatnak. Senki se kezelje könnyelműen, ne tartsa jelentéktelennek az olyan alázatos munkást, aki a maga helyén végzi szerénynek tűnő feladatát. – *This Day With God*, 345. o.

December 9., szerda – Munka és a lelkület

Aki hétköznapi munkájában hanyag és nemtörődöm, felületességét beleviszi vallási életébe is, és nem tud eredményes munkát végezni Isten szolgálatában sem. Sok embert, aki szorgalmas munkával áldást jelenthetne a világnak, a tétlenség tönkretesz. A semmittevés és tétó-

vaság ezer kísértés előtt nyit kaput. A rossz társaság és a bűnös szokások megrontják az ember értelmi világát, megmételtyezik a lelkét, és alkalmatlanná teszik mind a jelen, mind az elkövetkezendő életre.

Bármilyen legyen a foglalkozásunk, Isten Igéje azt tanítja, hogy „az igyekezetben ne legyetek restek; lélekben buzgók legyetek; az Úrnak szolgáljatok”. „Valamit hatalmadban van cselekedni erőd szerint, azt cselekedjed”, „tudván, hogy ti az Úrtól veszitek az örökségnek jutalmát: mert az Úr Krisztusnak szolgáltok.” (Róm 12:11; Préd 9:12; Kol 3:24) – *Krisztus példázatai*, 345–346. o.

A vallás és a polgári foglalkozás nem két különálló dolog. A kettő egy. A Biblia vallásának bele kell szövődnie minden munkánkba. Az isteni és az emberi erőnek egyesülnie kell mind a földi, mind a lelki célok eléréseért. Mindkettőnek benne kell lennie minden emberi törekvésben, legyen az ipari tevékenység vagy mezőgazdasági munka, üzleti vagy tudományos vállalkozás. A keresztény ember minden tevékenységében szükség van erre az együttműködésre.

Isten kinyilatkoztatta azokat az elveket, amelyek alapján ez az együttműködés lehetséges. Munkatársainak az Ő dicsőségét kell szem előtt tartaniuk. Minden munkánkat Isten iránti szeretetből és akaratainak megfelelően kell végeznünk.

A házépítésnél éppoly fontos Isten akarata szerint eljárni, mint amikor istentiszteleten veszünk részt. Ha a munkások helyes elvek alapján építették saját jellemüket, akkor minden egyes épület építésénél növekedni fognak Isten előtti kedvességben és istenismeretben. – *Krisztus példázatai*, 349–350. o.

Népünkhöz szólok: Ha közel húzódtok Jézus Krisztushoz, ha rendezett életetekkel és istenfélő beszéddel ékesítitek hitvallásotokat, akkor nem téved lábatok tiltott ösvényekre. Csak ha szüntelenül imádkozva virrasztotok, ha mindent úgy tesztek, mintha Isten közvetlen jelenlétében lennétek, akkor menekülhettek meg attól, hogy behódoljatok a kísértésnek és akkor remélhettek, hogy mindvégig tiszták, szeplőtelenek és feddhetetlenek maradtok. Ha bizodalmatokban mindvégig szilárdan kitarotok, útjaitok Istenben alapozódnak meg. Amit a kegyelem elkezdett, a dicsőség koronázza majd meg Isten országában. „De a Lélek gyümölcse: szeretet, öröm, békesség, béketűrés, szívesség, jóság, hűség, szelídség, mértékletesség. Az ilyenek ellen nincs törvény.”

(Gal 5:22–23) Ha Jézus él bennünk, megfeszítjük a testet annak kíván-ságaival és kedvteléseivel együtt. – *Bizonyságtételek*, 5. köt., 148. o.

December 10., csütörtök – Munka és sáfárság

Isten azt akarja, hogy bármilyen területen dolgoznak is munkásai, Őt figyeljék, akitől minden értéküket kapták. Minden jó találmánynak és igazi haladásnak Ő a forrása, aki csodálatos tanácsokat ad, és tökéletes munkát végez. Az a jó érzék, amellyel az orvos felismeri az idegek és izmok betegségeit, és az a bölcsesség, amivel megismeri az érzékeny emberi szervezetet, mind Istentől van. Azért adja az orvosnak, hogy a szenvedések enyhítésére használja. Istentől van az a szaktudás is, amellyel az ács a kalapácsot használja, és az az erő is, amivel a kovács megkongatja az üllőt. Isten képességeket adott az embereknek, és elvárja, hogy hozzá forduljanak tanácsért. Bármit csinálunk, bármilyen munkaágban dolgozunk, szeretné értelmünket irányítani, hogy tökéletes munkát végezzünk. – *Krisztus példázatai*, 349. o.

A munka áldás, nem átok. A tétlenség lerontja az istenfélő lelket, és megszorítja Isten Lelkét. Az állóvízű mocsár undort kelt; ellenben a tiszta folyóvíz egészséget és derűt áraszt a földön. Pál tudta, hogy akik a testi munkát elhanyagolják, csakhamar elgyengülnek. Oktatni akarta a fiatal evangélistákat, hogy kezük munkája által, izmaik és inaik gyakorlásával erősödnek meg. Így lesznek képesek elviselni azokat a küzdelmeket és nélkülözéseket, amelyek az evangelizálás munkája közben várnak rájuk. Tudatában volt, hogy tanításai veszítenének erejükből, elevenségükből, ha szervezetét egyenletesen és kellőképpen nem foglalkoztatná. – *Az apostolok története*, 352. o.

Pál bensőségesen kérte a testvéreket, kérdezzék meg önmagukat, milyen benyomást tesznek szavaik és cselekedeteik másokra. Ne tegyenek semmit – bármily ártatlan legyen is –, ami a bálványimádás helyeslésének látszatát kelthetné, avagy sérthetné azok érzelmeit, akik még gyengék a hitben. „Azért akár esztek, akár isztok, akármit cselekesztek is, mindent az Isten dicsőségére műveljétek. Meg ne botránkoztassátok se a zsidókat, se a görögöket, se az Isten gyülekezetét.” (1Kor 10:31)

Az apostolnak a korinthusi gyülekezethez intézett szavai vonatkoznak valamennyi korszakra, de különösen napjainknak szólnak. A bál-

ványimádat alatt nem csupán bálványok tiszteletét értette az apostol, hanem az önimádatot, a kényelemszeretetet, valamint a kívánságok és szenvedélyek kielégítését. Krisztus megvallása csupán vagy az igazság ismerete nem tesz senkit sem kereszténnyé. Nem Krisztus vallása az a vallás, mely pusztán a szemet, fület és az ízlést gyönyörködteti vagy az önszeretetet jóváhagyja. – *Az apostolok története*, 316–317. o.

Nagy leckét tanulunk meg, midőn megértjük, hogy milyen kapcsolata van Istennel, és Istennek milyen kapcsolata van velünk. Az „avagy nem tudjátok-é, hogy nem a magatokéi vagytok? Mert áron vétettetek meg” – kijelentést sose felejtjük el, és el kell ismernünk, hogy Isten jogot formál javainkra, befolyásunkra és teljes valónkra. Meg kell tanulnunk bánni ajándékaival – elménkkel, lelkünkkel és testünkkel –, hogy mint Krisztus megváltott tulajdonai jóillatú áldozatot hozhassunk Őelőtte. – *Reflecting Christ*, 138. o.

December 11., péntek – További tanulmányozásra
Pátriárkák és próféták, „Kísértés és bukás” című fejezet.